

over de jongen die zijn
alleenzijn wegdroomde
ronald aardema

Over de jongen die zijn alleenzijn wegdroomde.

Ronald Aardema

Tekst: Ronald Aardema
Cover: Ronald Aardema

epub versie 1.0

2012

Dit werk is gelicenseerd onder een Creative Commons Naamsvermelding-NietCommercieel-GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland. Bezoek <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/nl/> om een kopie te zien van de licentie of stuur een brief naar Creative Commons, 444 Castro Street, Suite 900, Mountain View, California, 94041, USA.

Over de jongen die zijn alleenzijn wegdroomde.

Het is nacht, we staan naast je bed in je huisje op palen. Het licht van de maan valt door een kier in het gordijn op je blonde haren. We laten je slapen, we vermaken ons zelf wel. Stilletjes verlaten we je huisje en lopen richting de zee. Het is koel, maar aangenaam. Om ons heen is het rustig. De zee ruist zachtjes. Algen geven licht in de koppen van de golven. Over ons waakt het sterrenbeeld Kosmonaut.

Maar wat is dat? Daar, in de branding! Kijk, het kruipt langzaam het strand op. Het is een schildpad! Een flinke schildpad met een schild van parelmoer en ogen van onyx. Waar gaat ze heen? Ze ziet ons. Sommige schildpadden bijten. En hard ook, hebben we gehoord. We besluiten achteruit te sluipen. De schildpad stoort zich niet aan ons en kruipt verder richting de duinen, richting jouw huisje op palen. Moeten we je wakker gaan maken? En waarschuwen dat er een reuzenschildpad aankomt. Zou je het erg vinden als we je droom daarvoor opbreken?

Eens liepen we rond in een enorm donker doolhof. Eerst met zijn tweeën, totdat jij ons vond. Er liep een Minotaurus rond. Wij waren bang, maar jij sprak het stiermens aan. Hij gaf je het uiteinde van een rode draad en fluisterde in je oor. Je bedankte hem vriendelijk. Je zei dat je de oplossing gevonden had. Dat je nog iemand anders moest bezoeken. We volgde de draad tot de uitgang

We stapten het doolhof uit, het strand op. De zee was bevroren. Jij liep over het ijs. Je riep dat we moesten wachten, dat je opzoek was naar iemand. We konden je niet goed verstaan, het was zo koud. Je zakte door het ijs. We stonden lang op het strand, maar je kwam niet meer boven.

Eigenlijk best raar nu we er zo over nadenken. Want hoe we in dat doolhof terecht kwamen weten we niet meer. We leven in fragmenten. Zo hadden we ooit vliegers, jij een blauwe met twee grote ogen, wij een groene met een lange oranje staart. Via de lijn liet je gebedbriefjes omhoog dwarrelen. We renden door de heuvels, over het gras. We maakte grapjes, lachten hard. Het werd bewolkt. Je huilde, omdat je weer weg moest, je weer alleen zou zijn. De hemel huilde met je mee. Een lichtflits. Later stonden we tussen torens die de donderwolken konden aanraken. Een lege straat. We vonden je bij een verlaten tankstation waar een telefoon rinkelde. Je nam op. Je luisterde en knikte, alsof de beller dat zag. Nadat je ophing zei je dat

wij binnenkort nooit meer van elkaar gescheiden zouden zijn. Maar wij waren toch altijd bij elkaar, toch?

Wat had je ook alweer gezegd de eerste keer dat je ons ontmoette. Weet je nog wel, toen je ons uit die walnoot bevrijde. We hadden daar een eeuwigheid samen gelegen, elkaar troostend omdat er verder niets was. En toen was er dat geluid, een enorm gekraak. En toen was er licht, zoveel licht dat we onze grote ogen moesten sluiten. Jij zei dat je ons eindelijk had gevonden. Je lachte hard. Je was zo groot. Terwijl je ons oppakte kromp je. Of groeiden wij? We hadden naar de walnoot moeten kijken, maar die was weg.

We zaten in een klaslokaal. Jij liet ons trots zien dat je met een passer een cirkel kon tekenen. Er was een man, die vertelde dat wij in het verkeerde lokaal zaten. Dat we naar een ander lokaal moesten. Jij zei tegen hem dat wij bij jou hoorde, dat je in deze wereld niet alleen achter wilde blijven. Maar de man pakte ons beet en duwde ons het lokaal uit. Een stervend bos in. Daar vond je ons. Hoe veel later weten we niet, maar je vertelde dat je blij was dat we met zijn tweeën waren. Dat als jij er niet was, we niet alleen zouden zijn. We omhelsden je, zeiden dat jij altijd in de buurt was en dat jij dus ook nooit alleen kon zijn. Een eik verging. Je zei niets en staaarde in de verte. Als er een probleem was, zeiden we, dan moest je een oplossing vinden. Een eland stierf

De schildpad is je kamer binnen gekropen. Ze zit naast je bed, haar kop dicht bij jouw gezicht. Haar mond gaat langzaam open. Gaat ze je bijten misschien? Het lijkt alsof ze diep ademhaalt. Jij kucht en draait je om. De schildpad kijkt ons aan, met een glimlach, droevig en geruststellend tegelijkertijd. Toch zijn we bang en willen je wakker maken. Maar dat gaat niet. Wat nu?

We staan in jouw huisje op palen, maar je bed is leeg. Om onze middel trekt een rode draad langzaam samen. De schildpad trekt aan de draad en we moeten met haar mee. Ze loopt terug naar het strand.

De hemel, de horizon, alles is gitzwart aan het worden, alsof de wereld plotseling heel klein wordt. We willen je roepen, maar als we richting het huisje op palen

kijken zien we het niet meer. Het is allemaal zwart. De schildpad graaft een kuil. Het zwart komt steeds dichterbij, alleen de Kosmonaut is nog te zien. Het zwart duwt tegen ons aan en dan is het donker.

Het is alsof we terug zijn in de walnoot, maar het omhulsel voelt meer aan als leer. We huilen samen en denken aan jou. Dat jij in onze wereld helemaal alleen bent achtergebleven. Hoe lang we zo liggen weten we niet. Een paar weken, maanden? Maar dan horen we een zacht en dof geluid. Een schep in het zand. En we horen je stem. Je zegt dat alles goed zal komen. We worden tegen elkaar geschud. Dan is er weer verblindend licht. We worden omarmt, door jou denken we. We zien tranen van blijdschap. Je zegt dat we nu echt altijd bij elkaar zullen zijn, dat je het zeker weet, omdat je wakker bent.

Ronald Aardema (1978, Groningen, besluiteloos denker en twijfelend dromer) schreef dit kort verhaal als experiment om mee te doen aan de #storytellers wedstrijd van 'all shall be well and all shall be well (and all manner of things shall be well)' vroeg in 2012. Opdracht was om een verhaal van maximaal duizend woorden te schrijven dat deze post-pop formatie uit Haarlem kon inspireren en op muziek kon zetten. De band vond het een verhaal met mooie verrassende wendingen en metaforen. Ook qua inhoud en surrealistische stijl paste het bij hun muziek. De vele plotwendingen zorgde er voor dat uiteindelijk een ander verhaal als winnaar uit de strijd kwam. Toch werd er een prijs uitgereikt... de cd ROODBLAUW met boekje vol prachtige kunstwerkjes. Eindelijk waardering!

ronaldaardema.nl

allshallbewell.com